

[Petra Petersen.]

missionen afgav sin betænkning, at lovforslagets gennemførelse ville koste 32½ mill. kr., samt at mødrehjælpsinstitutionerne havde fået et tilskud. Socialministeren sagde intet om de tusinder af aborter, han sagde intet om den sociale nød, og han sagde intet om dem, der stod og manglede bolig. Det ærede socialdemokratiske medlem fru Sofie Pedersen talte om de betydelige økonomiske krav, dette lovforslag stillede til samfundet, og det ærede medlem fru Inger Gautier Schmit mente ikke, at tiden var belejlig — det ærede medlem mente noget helt andet, da svangerskabsloven blev vedtaget. Det ærede medlem mente iøvrigt, ligesom den højtærede socialminister og det ærede medlem hr. Hans Thyge Jacobsen, at nu var der børn nok. Om de ærede medlemmer så også mener, at blot der er børn nok, behøves der ingen hjælp, ved jeg ikke, og om det er ligegyldigt, at 11 000 årlig forbrøder sig mod loven og henvises til kvaksalvere, det udtalte de ærede medlemmer sig ikke om. Det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp mente, at de økonomiske forhold gjorde det naturligt at vise forsigtighed med så store udgifter, som moderskabsydelsen ville koste samfundet. Det eneste medlem her i salen, der dengang støttede vort krav om moderskabsydelse, var fru Bodil Koch. Med det ærede medlem hr. Bundvad som formand for udvalget gemte man også denne gang lovforslaget væk.

I december 1948 fremsatte vi igen lovforslaget, og ved første behandling gentog den højtærede socialminister sin tale fra forrige samling, hvorimod partiernes ordførere denne gang tog endnu større afstand fra at drøfte lovforslaget. Det ærede medlem fru Bodil Koch gik denne gang ikke ind for lovforslaget, det ærede medlem kom selv i udvalget, og hendes partifælle fru Edel Saunte blev formand for udvalget, men siden har man ikke hørt noget til dette udvalg. Det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp gik endda ved fremsættelsen af lovforslaget for tredje gang så vidt at erklære, at hun ikke fandt, at befolkningskommissionens forslag var de vises sten, men det ærede medlem har aldrig i denne sal stillet noget forslag, der var bedre.

Ved aldrig i de mange år, der er gået, siden befolkningskommissionen afgav sin betænkning, at sætte det udarbejdede forslag til diskussion og ved tre gange siden 1946 at afvise vort forslag om at indføre moderskabsydelsen, har rigsdagens partier ladet hånt om kvindernes krav. Socialdemo-

kratiet har det største ansvar. Det var en socialdemokratisk justitsminister, der gennemførte en reaktionær svangerskabslov, og som forhindrede oprettelse af seksualklinikker. Det var den samme justitsminister, der udtalte, at staten havde forsømt både oplysning og tilstrækkelig støtte til vordende mødre. Og i så godt som alle de år, der er gået, siden svangerskabsloven blev vedtaget, har socialdemokratiet haft regeringsmagten.

Nu er kravet om en løsning af spørgsmålet blevet så stærkt, aborternes antal så stort og den sociale nød så fremtrædende, at det er nødvendigt for regeringen at røre på sig. Nu kommer kvindernes krav. Også fra Dansk Kvindesamfund kommer man og kræver svangerskabsloven revideret. Og det er med rette, man gør det. Men hvor er alle de sociale foranstaltninger blevet af, som var en forudsætning for svangerskabslovens gennemførelse? Jeg kan næsten høre den højtærede socialminister sige: mødrehjælpsinstitutionerne! Derom taler man altid, når man taler om sociale forbedringer for mødrene.

Da regeringen Hedtoft i 1947 overtog regeringsmagten, gav statsministeren løfte om revision af loven om mødrehjælpsinstitutionerne. I januar 1948 stillede regeringen et forslag om øget støtte til mødrehjælpsinstitutionerne. Dette forslag skulle, sagde den højtærede socialminister, dæmme op for de tiltagende aborter. Vi gjorde dengang opmærksom på, at dette lille beløb på 200 000 kr., som i første række skulle anvendes til spædbørnsudstyr, intet forslog, idet mødrehjælpsinstitutionerne i København alene i 1946 havde henvendelse fra ca. 10 000 kvinder, der ønskede økonomisk støtte til at gennemføre deres svangerskab. Vi foreslog derfor, at man nu gjorde noget effektivt, og vi stillede det forslag, at alle ubemidlede, svangre kvinder gennem mødrehjælpsinstitutionerne kunne få et gratis udstyr til deres spæde barn udleveret. Ikke engang dette forslag, der kun ville koste ca. 5 mill. kr., havde man råd til, alle var enige om at forkaste lovforslaget, også det ærede medlem fru Bodil Koch.

Vi har stillet forslag om, at regeringen skulle nedsætte et udvalg, der skulle have til opgave at udarbejde og stille forslag om en årlig børnerente. Den højtærede socialminister afviste forslaget og mente, at det måtte overlades til regeringens initiativ at bestemme, hvornår tiden måtte anses for inde til at gennemføre forslag af så stor økonomisk rækkevidde. Og minister fru Fanny Jensen udtalte, at børnerente var en fremtidsdrøm.

Sådan er man i rigsdagen, også det ærede